

ನನಗೆ ಅವು ಮರೆತೇ ಹೋಗಿ ಆ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಬಗೆಯ ಕತೆಗಳು, ಹೊಸ ರೂಪಕಗಳು, ಜಾಗತಿಕ ತಲ್ಲಣಗಳು, ಓದುಗರನ್ನೂ ವಿಮರ್ಶಕರನ್ನೂ ದೆವ್ವದಂತೆ ಕಾಡಿಸುವ ಪ್ರತಿಮೆಗಳು, ಸಾಹಿತ್ಯದ ಅಗಾಧವಾದ ಓದು, ಜ್ಞಾನ, ಮಣ್ಣಾಂಗಟ್ಟಿ-ಇತ್ಯಾದಿ ದುಃಸ್ವಪ್ನಗಳಂತೆ ಕಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಕನಸಲ್ಲಿ ಬಂದ ಅವಳು ಮರಳಿ ಹೋಗುವಾಗ ನನಗೆ ಎದೆ ನೋವಾದ ಹಾಗೆ ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ನನ್ನದೊಂದು ಪುಸ್ತಕ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹೋದಂತೆ, ಜೀವನಪೂರ್ತಿ ಜೊತೆಗಿರಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಅನುರಾಗವೊಂದು ನಡುವಲ್ಲಿ ನೊಂದುಕೊಂಡು ಕೈತಿರುಗಿಸಿ ಹೊರಟು ಹೋದಂತೆ ಅನಿಸಿ ಕನಲಿ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಕತೆ ಹೇಳುವ ಹುಚ್ಚು ನನ್ನ ಪ್ರೇಮಿಸುವ ಹುಚ್ಚಿನಷ್ಟೇ ನೋವಿನದ್ದು ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಕತೆ ಹೇಳುವುದು ಮತ್ತು ಕತೆಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದು ಸಾಮಾಜಿಕವೋ ರಾಜಕೀಯವೋ ಪ್ರಜ್ಞಾವೂರ್ವಕವೋ ಆದ ಒಂದು ಕಸುಬಲ್ಲ, ಅದು ಪ್ರೇಮಿಸುವ ಮತ್ತು ಕಾಮಿಸುವ ಹಾಗೇ ಇರುವ ಒಂದು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಮತ್ತು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಮನೋವ್ಯಾಧಿ ಎಂದೂ ಅನಿಸಲು ಹತ್ತಿತ್ತು.

ಕನಸಲ್ಲಿ ಅವಳು ಬಂದು ಹೋದ ಮೇಲೆ ನಾನು ಟೆರೆಸಿನ ಮೇಲೆ ಬಂದು ಯಾವಾಗಲೂ ನೋಡುವ ಒಂದು ನಕ್ಷತ್ರವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅದು ಉತ್ತರದ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಅಲುಗದೆ ನಿಂತಿರುವ ಧ್ರುವ ನಕ್ಷತ್ರ. ಅದು ಅಲುಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮೋಡಗಳಿರುವ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಅದು ಕಾಣಿಸದಿದ್ದರೆ ಅದು ಯಾಕೋ ಇಂದು ಬಂದಿಲ್ಲ ಅಥವಾ ಸೂರ್ಯನ ಜೊತೆ ಅದೂ ಮುಳುಗಿಹೋಗಿದೆ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಖಗೋಳಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರುವ ಮಗಳು, 'ಹುಚ್ಚಪ್ಪಾ ನಾವು ನಿಂತಿರುವ ಭೂಮಿ ತಿರುಗಬಹುದು, ಚಂದ್ರ ತಿರುಗಬಹುದು, ಸೂರ್ಯನೂ ತಿರುಗಬಹುದು. ಆದರೆ, ಪ್ಲೇನ್ ಸ್ಟಾರ್ ಅಚರ' ಅಂದಳು. ಮಗ ಶೇಕ್ಸ್ಪಿಯರನ ಜಾಲಿಯಸ್ ಸೀಸರನನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿ, 'ಪೆದ್ದು ನಿಂಗಿ ಅಷ್ಟೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲಾ ಅವನೂ ಉತ್ತರದ ಧ್ರುವ ನಕ್ಷತ್ರದಂತೆ ಅಚಲನಾಗಿದ್ದವನು' ಅಂದನು. ಆದರೂ ನಾನು ಈಗಲೂ ಅದು ಇರುಳು ಹೊತ್ತಲ್ಲಿ ಉತ್ತರದ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸದಿದ್ದರೆ ಮೋಡಗಳಿರುವ ಕಾರಣ ಈ ಇರುಳು ಆ ನಕ್ಷತ್ರ ಬರದೇ ಇರುವುದು ಎಂದುಕೊಳ್ಳುವೆನು. ಆದರೆ ಆವತ್ತು ಅವಳು ಕನಸಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಆ ಇರುಳು ಧ್ರುವ ನಕ್ಷತ್ರ ಒಂದು ದುಗುಡ ತುಂಬಿದ ಆಕಾಶಬುಟ್ಟಿಯಂತೆ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ತೂಗುತ್ತಿತ್ತು. ಎಲ್ಲೋ ಏನೋ ಕೆಡುಕಾಗುತ್ತಿದೆ ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಕನಸಲ್ಲಿ ಬಂದವಳು ಅವಳಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳಿಗಿಂತಲೂ ಅನೂಹ್ಯ ಸೌಂದರ್ಯದ ಖನಿಯೊಂದು, ಅವಳಿಗಿಂತಲೂ ಅಸಾಧ್ಯ ವೇದನೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣದಂತೊಂದು ಅವಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಒಂದು ಆಕಾಶಬುಟ್ಟಿಯ ಹಾಗೆ ತೂಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ ಅನಿಸಿತ್ತು ಆ ಇರುಳು. ನನ್ನನ್ನು ಎಷ್ಟೊಂದು ಒಂಟಿಯಾಗಿಸಿ ಹೋದ ಆ ಆಕಾಶ ನಕ್ಷತ್ರ ಬುಟ್ಟಿ. ಈ ಕೊರೆಯುವ ಒಂಟಿತನದಿಂದ ಯಾವ ಕತೆಗಾರಿಕೆಯೂ, ಯಾವ ಖ್ಯಾತಿಯೂ ನನ್ನನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಲಾರವು ಎಂದು ಅರುಹಿ ಹೋದ ಆ ಇರುಳು.

ನಾನೆಷ್ಟು ಭಯಂಕರ, ಖ್ಯಾತ ಕತೆಗಾರ ಎಂದು ನಾನು ಅಂದುಕೊಂಡರೂ ಅದು ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಸುಳ್ಳು ಎಂಬುದನ್ನು ಇಂತಹ ಇರುಳುಗಳು ಅರುಹಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಕತೆ ಹೇಳುತ್ತಾ ಸಾವಿನಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅರೆಬಿಯನ್ ಇರುಳುಗಳ ಷಹಜಾದೆಯ ಕತೆ ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಕತೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ನನ್ನ ದೇಹದ ಅಂಗವೇ ಆಗಿದ್ದ ಆಕೆ ಈಗ ಉಳಿದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ದೊಡ್ಡ ನಿಜವಾಗಿದೆ. ಆಕೆಯನ್ನು ನನ್ನ ಕತೆಗಳಿಂದ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ